

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Henryk Pietrkowski

SSN Lech Walentynowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 3 września 2010 r.

skargi J. K.

o wznowienie postępowania zakończonego uchwałą Sadu Najwyższego

z dnia 3 sierpnia 2010 r., sygn. akt III SW (...),

stwierdzającą ważność wyboru B. K. na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej,
dokonanego w dniu 4 lipca 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

W skardze o wznowienie postępowania skarżący (mający status wyborcy) powołał się na podstawy określone w art. 401 pkt 1 i 2 k.p.c., wskazując między innymi – jak to wynika z treści skargi – że postępowanie dotknięte było nieważnością z powodu pozbawienia go możliwości obrony swoich praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przed wszystkim na wstępie należy wyjaśnić, że skarga o wznowienie postępowania dotyczy postępowania zakończonego uchwałą Sądu Najwyższego, podjętą przez cały skład Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych. W

myśl zaś art. 413 k.p.c., sędzieja, którego udziału lub zachowania się w procesie poprzednim dotyczy skarga, wyłączony jest od orzekania w postępowaniu ze skargi o wznowienie. Również z art. 48 § 1 k.p.c. wynika, że sędzia, który brał udział w wydaniu orzeczenia objętego skargą o wznowienie, nie może orzekać co do tej skargi. Z utrwalonej wykładni przytoczonych przepisów wynika, że wyłączenie obejmuje wszystkie czynności wchodzące w zakres badania dopuszczalności wznowienia oraz rozpoznawania skargi.

Wobec zaistniałej przyczyny wyłączenia sędziów wskazanej Izby sprawa niniejsza, na podstawie przepisu § 32 regulaminu Sądu Najwyższego, została przekazana do rozpoznania Izbie Cywilnej.

Odnosząc się natomiast do merytorycznego aspektu sprawy, należy podkreślić, że z przepisów ustawy z 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 72, poz. 467) dotyczących ważności wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej wynika, iż przeciwko wyborowi Prezydenta Rzeczypospolitej może być wniesiony do Sądu Najwyższego – nie później niż w ciągu trzech dni od dnia podania wyników wyborów do wiadomości publicznej przez Państwową Komisję Wyborczą – protest z powodu naruszenia przepisów ustawy albo z powodu dopuszczenia się przestępstwa przeciwko wyborom, jeżeli to naruszenie lub przestępstwo miało wpływ na wynik wyborów, przy czym protest ten może wnieść wyborca, który w dniu wyborów był umieszczony w spisie wyborców w jednym z obwodów głosowania. Prawo wniesienia protestu przysługuje również podmiotom zgłaszającym kandydatów oraz komisjom wyborczym (art. 72 i 73). Sąd Najwyższy rozpatruje protest w postępowaniu nieprocesowym, stosując odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego (art. 75 ust. 1). Uczestnikami postępowania wywołanego protestem są z mocy ustawy: wnoszący protest, właściwa komisja wyborcza i Prokurator Generalny oraz przedstawiciel Państwowej Komisji Wyborczej (art. 75 ust. 2).

Z przepisów art. 76 ustawy z 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej wynika natomiast, że na podstawie sprawozdania z wyborów przedstawionego przez Państwową Komisję Wyborczą oraz po rozpoznaniu protestów Sąd Najwyższy w składzie całej Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych rozstrzyga o ważności wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej (ust. 1 tegoż artykułu). Rozstrzygnięcie w powyższym przedmiocie Sąd Najwyższy podejmuje w formie uchwały nie później niż w 30 dniu po podaniu wyników wyborów do wiadomości

publicznej przez Państwową Komisję Wyborczą na posiedzeniu z udziałem Prokuratora Generalnego i przewodniczącego Państwowej Komisji Wyborczej (ust. 2 tegoż artykułu).

Treść przytoczonej regulacji świadczy, że ustawodawca w sposób ścisły i precyzyjny określił krąg uczestników postępowania prowadzonego na podstawie art. 76 wymienionej ustawy. Uczestnikami tymi są wyłącznie Prokurator Generalny i przewodniczący Państwowej Komisji Wyborczej. Oznacza to, że ewentualne uczestnictwo skarżącego w tym postępowaniu było niedopuszczalne. Zgodnie natomiast z art. 524 § 2 k.p.c., w postępowaniu nieprocesowym zainteresowany, który nie był uczestnikiem postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem orzekającym co do istoty sprawy, może żądać wznowienia postępowania, jeżeli postanowienie to narusza jego prawa. W takim wypadku stosuje się przepisy o wznowieniu postępowania z powodu pozbawienia możliwości działania. Chodziłoby zatem o podstawę wznowienia przewidzianą w art. 401 pkt 2 k.p.c. Skoro jednak skarżący w ogóle nie mógł być uczestnikiem postępowania dotyczącego ważności wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej, to w rezultacie nie może też domagać się jego wznowienia.

W tym stanie rzeczy skarga o wznowienie postępowania jako niedopuszczalna podlegała z mocy art. 410 § 1 w zw. z art. 12 § 2 k.p.c. odrzuceniu. Dlatego też orzeczono, jak w sentencji.